

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

КРЪГЛИТЕ КВАДРАТИ

chitanka.info

Когато нямаше друга работа по двора, Румпи-румпи обичаше да гледа как играят маймунките. Те бяха негови съседи и често привличаха вниманието му със своите скокове във въздуха, с боричканията си край оградата или със своите катèреници по гладките клони на старото изсъхнало дърво. Особено му беше интересно да наблюдава как те си правят люлка — едната маймунка се улавяше с опашка за клона и увисваше надолу с главата, а другата я буташе напред-назад, докато люлката хубаво се залюлее... После бързо си сменяха местата: другата маймунка увисваше на опашката си, а нейната другарка започваше да я бута. И най-интересното беше това, че през цялото време на техните лудешки игри маймунките никога не се караха и не се биеха. Дори когато случайно падаха от клона или се сблъскваха във въздуха, те не се сърдеха една на друга и не плачеха, а усмихнато разперваха ръце: „Ето, вижте — нищичко ми няма!“, и продължаваха безкрайната си игра.

А недалече от двора на маймунките, на отсрещната страна на улицата, често се дочуваше и плач, и сърдита гълчава. Там се намираще новата детска площадка и Румпи знаеше, че игрите на децата никога не свършваха така, както са започнали. Колкото и весели да бяха те в началото, все се намираще някой пакостник да спуска чуждата топка, да хвърли пясък по люлките или да блъсне нарочно върху асфалта някое по-малко дете. Когато съглеждаше такива работи, слончето надаваше глас:

— Хей, да оставиш децата на мира, чуваш ли!

Но обикновено пакостникът успяваше да разтури играта на децата и площадката бързо опустяваше. Тогава Румпи извиваше глава и продължаваше да следи играта на маймунките — тя беше много по-дружна, по-весела и по-интересна.

Така се случи и днес. От детската площадка отново долетяха плачливи гласове и Румпи забеляза, че там две по-големи момчета вършеха пакост след пакост: грабнаха една шарена топка и бясно я заритаха, докато тя не гръмна и не стана на две половини, изгониха децата от пързалката и започнаха сами да се спускат по нея, хвърлиха няколко кофички и лопатки в бодливите храсти.

— Хей, какво правите? — извика възмутено слончето. — Нали сте по-големи?...

Но гласът му се изгуби в шумната гълчава. Децата се разбягаха и площадката започна да опустява. Само едно русо момиченце остана да плаче пред току-що спуканата си топка. Румпи обърна глава, за да не вижда повече неприятната гледка, но гласът на момиченцето го сепна отново — големите момчета бяха застанали недалече от момиченцето и хвърляха насреща му шепи пясък.

Румпи-румпи усети, че чак се задъхва от възмущение.

— Хей, пакостници! — извика още по-силно той. — Да се махате оттам, че като ви дойда!

Момчетата се озърнаха страхливо, но когато разбраха кой ги заплашва, се засмяха:

— Бре-бре! Ама че страшно слонче! Я си стой в зоологическата градина!... Слонче, искаш ли бонбонче? Ха-ха-ха! Хе-хе-хе!

И запратиха по още една шепка пясък към момиченцето.

Румпи-румпи пламна целият от гняв — ушите му се разпериха, хоботът му се вирна заплашително:

— Сега ще ви дам да разберете! На бонбончета ще ми станете!

Бутна вратата и хукна към детската площадка.

— Ха така! Румпи, дай им да разберат! — се развикаха и маймунките, които бяха прекъснали играта си и надничаха иззад оградата.

Момчетата, въпреки че бяха доста големи, имаха страхливи сърца. Щом видяха, че насреща се задава ядосаният Румпи, размахал във въздуха дълъг хобот, оставиха пясъка и хукнаха през храстите към другия край на парка.

— Помощ! Помощ! — запищяха те. — Това черно чудовище иска да ни смачка!

Но Румпи нямаше намерение да тича безкрайно след тях. Грабна с хобота си купчина пясък и го издуча с все сила в гърбовете им.

— Олеле! Върху мен вали пясък! Нищичко не виждам! — извика едното момче и размаха ръце.

— Ох, болиии! Едно камъче... ме удари по главата! — извика запъхтяно другото.

Но Румпи вече беше престанал да мисли за тях. Приблужи към момиченцето и попита:

— Добре ли си?... И дали имаш нужда от нещо?

— Добре съм... — подсмъркна успокоено момиченцето. — Обаче сега няма с кого да играя. Пък и топката ми е спукана.

— Ако искаш... — започна нерешително слончето. Ако искаш може да поиграем заедно!

Момиченцето трепна радостно!

— Разбира се, слонче! Нека поиграем двамата! Ето — имам тебешир и хей сега ще нарисувам една дама.

— Каква дама? — размърда уши слончето.

— Така се нарича играта — отвърна русото момиченце. — Ще нарисувам върху асфалта квадрати и ще минаваме по тях със затворени очи. Който стъпи на черта — губи играта... Разбра ли?

И момиченцето бързо нарисува квадратите, а след това първо заподскача по тях:

— Стъпих ли? — питаше то след всеки свой подскок.

— Не. И сега — не... — отвръщаше Румпи.

Когато дойде неговият ред, слончето още в началото разбра, че тази игра не е за него.

— Стъпих ли? — извика то със затворени очи.

— Да! — отговори момиченцето.

— Стъпих ли?

— И сега — да!

Слончето отвори очи, погледна надолу и въздъхна:

— Стига толкова... Мисля, че няма да можем да играем заедно тази игра.

— Защо веднага се сърдиш? — възкликна момиченцето. — Да поиграем още малко и ще се научиш...

— И да се науча... нищо няма да излезе! — рече тъжно Румпи и погледна големите си кръгли ходила.

Момиченцето се замисли за миг, после трепна и обърна към Румпи засиялото си лице:

— Сетих се! Сетих се какво трябва да направя, за да играем добре тази игра и двамата!

— Какво? — попита умърлушено Румпи.

— Ще нарисувам квадратите големи... и кръгли! И ти, слонче, спокойно ще можеш да стъпваш в тях. — И сръчно зашари с тебешира по асфалта.

Чак до вечерта от детската площадка се чуваха техните весели гласове:

— Стъпих ли?

— Не!

— Стъпих ли?

— Не!...

А вечерта Румпи се прибра вкъщи с нова песен:

*Няма във играта ъгли,
щом квадратите са кръгли.
Румпи-стъп,
Румпи-крач —
аз съм бил
голям играч!*

Недалече от зоологическата градина, в самото начало на парка, имаше малка дървена беседка, в която децата понякога играеха на жмичка или се криеха от неочакван дъжд.

В този слънчев следобед от беседката се дочуваха гласове и затова един случайно прелитащ гарван реши да кацне върху нейния покрив и там да разгледа новата си находка — малък, едва блещукащ фас от цигара. И докато го кълвеше предпазливо и го разглеждаше с удивени очи, по дървения покрив се появиха струйки дим. Димът ставаше все по-гъст, по-горещ и по-лютив и гарванът бързо разбра, че играта му става опасна — плесна с крила и „фъър“ — изчезна зад върховете на дърветата.

А покривът продължаваше упорито да дими — тънките струйки пушек постепенно се събираха в сиво кълбо, което тихо растеше и обвиваше беседката от всички страни.

Пръв забеляза тази необичайна гледка Жирафа.

— Вижте, вижте! — извика развълнувано той, протегнал над оградата дългата си шия. — Вижте какъв висок дим излиза от онази беседка! На пожар ми прилича това — от малък знам, че няма дим без огън! Ех, какви пожари съм виждал в родната степ — уж са мънички в началото, а след това...

— Какво си се развикал днес, дългушко! Пожар, та пожар! Само дето прекъсна следобедния ми сън... Дори някъде да гори нещо — нали е далече от нас? — завъртя лениво глава Хипопотама, помириса въздуха наоколо с дебелите си ноздри и отново се търкулна в плитката локва, където обичаше да си подремва в слънчев ден.

— Аз пък никакъв пожар не виждам! Нито виждам, нито искам да видя! — изкряка с бодър глас Щрауса и пъкна главата си под крилото.

— Не ви лъжа! Ето — появиха се и няколко дълги пламъчета! Трябва да ми повярвате — беседката гори! — отново нададе глас Жиrafa и полюшна глава във въздуха.

— Щом в беседката се е появил пожар, ние тук не бива да бездействуваме! — важно рече Пауна. — Аз например ей сега ще размахам своята великолепа, изумително великолепа опашка и така ще пропъдя идващия дим... Насам-натам, насам-натам... Забелязвате ли, че вече махам?

— Пожар! Пожар! — изкрещя жълто-червеният Папагал. — С очите си го виждам: пожар! Веднага ще отида до къщата на пазача и ще му кажа: „Беседката в парка гори!“. Ако пазача го няма — сам ще се обадя по телефона: „Ало, да дойде пожарната!“. Отивам, летя! Урраа! Пожар!

Пронизителният вик на прелитащия папагал стресна слончето Румпи-румпи, което в този момент кротко си пийваше вода от басейна. Румпи вирна глава, погледна към къщи, после към съседния двор и чак когато втренчи поглед напред, забеляза буйния червеникав пушек.

„Брей да му се не види... Наистина от беседката излиза огън! Толкова хубава беседка, каква игра пада край нея в неделен ден! Трябва да отида там, непременно трябва да отида там и да направя нещо... Ами, да — нали точно водата гаси огъня!“ — си помисли слончето.

И щом си помисли това, Румпи смукна още вода от басейна и решително се втурна към малката дървена постройка, над която вече извиваха цял сноп пламъчета. Премина като вихрушка покрай смаяните очи на другите животни, излезе от градината, застана няколко крачки от горящия покрив. „Ама че горещина!“ — си рече слончето и усети, че лютивият дим влиза в очите му, а по разперените му уши започнаха да кацат парещи искри.

Но не обърна гръб на пожара. Смело се надигна на пръсти, вирна хобота си към пламъците и мигом изпрати към покрива дълга водна струя. Водата обля покрива и много от пламъчетата с тихо съскане започнаха да изчезват. Ала тук-там още подскачаха жълти езичета, които сякаш искаха да му кажат:

„Ние от твоя слонски хобот не се плашим!“

— Вие пък не знаете кой е Румпи-румпи — промърмори гневно слончето и хукна обратно към басейна.

— Давай, Румпи, давай! Ние сме с теб! — му подвикна окуражително Жирафа.

— Скоро ще дойде на помощ пожарнатааа! Извиках я по телефонааа! Ураа! — изкрещя Папагала.

Отнякъде изрева и Хипопотама.

— Още веднъж го напръскай, Румпи! Още веднъж!

Но слончето в този миг не чуваше никого. Пък и сам знаеше какво още трябва да направи — напълни отново хобота си с вода и пак се втурна към беседката...

Когато от улицата се дочу сирената на пожарната кола, огънят вече беше загасен. За първи път пожарникарите срещаха толкова добър помощник.

Един час след това дойдоха и журналисти от телевизията — бързо извадиха своите камери и микрофони и тръгнаха да издирват героя на днешното събитие.

Жирафа подробно разказа как първи е видял димящия покрив, как се е досетил, че няма дим без огън, как през цялото време е гледал пожара право в очите.

Пауна с удоволствие показваше възхитителната си опашка, с която героично е пропъждал идващия дим. Хипопотама непрекъснато повтаряше: „Най-важното беше да се запази спокойствие в такъв труден момент“. Щрауса гордо се намесваше отстрани и потвърждаваше казаното от всички. В центъра на вниманието обаче беше Папагала — той не пестеше думите си да описва как е извикал високо: „Пожар! Пожар!“, как е полетял веднага към къщата на пазача, как после заедно с пазача са извикали в телефонната слушалка: „Ало! Ало! Близко до зоологическата градина има пожар! Елате при нас незабавно!“... Когато дойде ред и Румпи-румпи да каже нещо, слончето само поклати глава:

— Аз ли? Нищо особено не съм сторил... Нищо и никаква работа — само излях два хобота вода върху горящия покрив. Много весело беше.

А когато журналистите си отидоха, Румпи се бухна в басейна, за да охлади опърлената си кожа и за да изпее новата си песничка:

*Плим-фър-бър,
фър-бър-плим!
Стига
пламъци и дим!
Но това е вярно —
да:
огън се гаси
с вода!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.